

בבית המשפט העליון

רע"פ 8780/18

לפני: כבוד השופט ג' קרא

המבקש: עסלי סלים

נגד

המשיבה: משטרת ישראל

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בתיק עפ"ת 37105-10-18 מיום 5.11.2018 שניתן על ידי כב' השופט איברהים בולוס

בשם המבקש: עו"ד מוחמד גאלב יחיא

החלטה

בקשת רשות ערעור על פסק דינו של בית המשפט המחוזי בחיפה בעפ"ת 37105-10-18 (כב' השופט א' בולוס) מיום 5.11.2018, בגדרו נדחה ערעור המבקש על גזר דינו של בית משפט השלום בירושלים בפל"א 33-11-16 (כב' השופט א' אחטר) מיום 8.10.2018.

רקע והליכים קודמים

1. המבקש הורשע על פי הודאתו בשני כתבי אישום. על פי עובדות כתב האישום האחד (פל"א 33-11-16), ביום 16.8.2016 נהג המבקש באופן נואף ללא קסדת מגן, ובקלות ראש בכך שלא ציית להוראת שוטר אשר הורה לו לעצור, והחל במנוסתו מפניו, תוך שאינו מצייט לרמזורים אדומים כיוון נסיעתו, מבצע עקיפה מסוכנת תוך שמסכן משתמשי הדרך, עד אשר החליק והחל במנוסה רגלית עד שנעצר. המבקש נהג ברכב כשהוא בפסילה שניתנה לו בנוכחותו ולאחר שהפקיד רישונו. במעמד זה נהג ברכב ללא רישיון נהיגה תקף הן מחמת הפסילה והן מחמת היותו בלתי מורשה לנהיגה ברכב זה (אופן נואף) וללא ביטוח המכסה נהיגתו.

על פי עובדות כתב האישום השני (פ"ל 17-02-3876 שצורף להליך), ביום 9.9.2016 נהג המבקש ברכב כשהוא בפסילה שניתנה לו בנוכחותו ולאחר שהפקיד רישונו. במעמד זה נהג ברכב ללא רישיון נהיגה תקף וללא ביטוח המכסה נהיגתו.

2. ביום 12.11.2017 הורשע המבקש בשתי עבירות של נהיגה ברכב ללא רישיון נהיגה – עבירה לפי סעיף 10(א) לפקודת התעבורה, תשכ"א 1961 (להלן: פקודת התעבורה); שתי עבירות של נהיגה ברכב ללא ביטוח תקף – עבירה לפי סעיף 2 לפקודת ביטוח הרכב מנועי (נ.ח.) – תש"ל 1970; נהיגה בקלות ראש – עבירה לפי סעיף 62(2) לפקודת התעבורה; אי ציות להוראת שוטר – עבירה לפי תקנה 23(א)(1) לתקנות התעבורה התשכ"א – 1961 (להלן: תקנות התעבורה); שתי עבירות של נהיגה בזמן פסילה- עבירה על סעיף 67 לפקודת התעבורה; נהיגה באופן נואז ללא קסדת מגן – עבירה על תקנה 119(ג) לתקנות התעבורה; אי ציות לאור אדום ברמזור – עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה.

3. בגזר הדין עמד בית משפט השלום על כך שכתבי האישום מייחסים למבקש שני אירועים שונים בזמן פסילה כשלחובתו של המבקש 9 הרשעות קודמות. עוד מציין בית המשפט כי גם במהלך המשפט נזקפה לחובתו של המבקש הרשעה נוספת בגין עבירה של נהיגה ברכב שלגביו ניתנה הוראת איסור שימוש. עם זאת, בית המשפט לקח בחשבון לקולא את הודאת המבקש וכן את העובדה כי מדובר במאסרו הראשון.

בתוך כך קבע המשפט כי נסיבות האירועים מלמדות על מסוכנות קונקרטי וממשית של המבקש אשר מוכיח בהתנהגותו כי צווי בתי המשפט והאיסורים החוקיים הינם לכל היותר בגדר המלצה עבורו וכי הוא אינו מפנים את חומרת העבירות בהן הורשע.

על כן קבע כי האינטרס הציבורי ועיקרון ההלימה גוברים על האינטרס האישי של המבקש ומחייבים הטלת עונש מאסר קונקרטי, בפועל, לצד פסילה ארוכה ומשמעותית. לבסוף גזר בית משפט השלום על המבקש את העונשים הבאים: מאסר בפועל למשך 5 חודשים; מאסר על תנאי למשך 6 חודשים; פסילת רישיון נהיגה לתקופה של 24 חודשים; פסילת רישיון על תנאי למשך 6 חודשים.

4. המבקש לא השלים עם גזר הדין והגיש ערעור על חומרת העונש. בית המשפט המחוזי דחה את הערעור וציין כי נסיבות ביצוע העבירות מעידות על התנהלות חסרת רסן, על אדישות ואף זלזול בחוק ובשלומם ובביטחונם של משתמשי הדרך ועל כן יש

להעביר מסר תקיף. כמו כן, קבע כי השיקולים לקולא שעומדים לזכותו של המבקש נלקחו בחשבון והביאו לגזירת עונש מקל ועל כן אין מקום להתערב בעונש. באשר להמרת עונש המאסר בעבודות שירות קבע:

”...בשל עברו התעבורתי של המערער שהינו יחסית מכביד, העובדה שהמערער נהג בשני מועדים שונים בפסילה, הנסיבות החמורות של ביצוע העבירות כמו אי ציות להוראות שוטר, נהיגה תוך חציית רמזורים אדומים; התנהלות המערער לאורך המשפט שגרם להשחתת זמן שיפוטי רב לשווא - התנהלות המעידה על זלזול בביהמ”ש והתעלמותו מהחלטותיו. והעיקר, שבהתנהלותו ובזלזולו, המערער כמו ידיו החמיץ את ההזדמנות לריצוי עונש המאסר בעבודות שירות. הוא שלא טרח להתייבב בשתי הזדמנויות בפני הממונה על עבודות שירות, לא הסביר את היעדרויותיו וגם לא עתר בפני ביהמ”ש קמא למתן הזדמנות חוזרת – ובעניין זה אין למערער אלא להלין על עצמו”.

המבקש לא השלים עם פסק הדין ומכאן הבקשה שלפניי.

הבקשה למתן רשות ערעור

5. בא כוח המבקש טוען כי העונש שהוטל על המבקש חמור ביחס לעבירות בהן הורשע ובהתחשב בנסיבותיו האישיות. נסיבות אלו כוללות את העובדה שהמבקש לא ריצה עונש מאסר בעבר ואת מצבו הנפשי הגבולי.

דיון והכרעה

6. לאחר עיון בבקשה על נספחיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיבה. כידוע, רשות ערעור ב”גלגול שלישי” תינתן רק במקרים חריגים בהם הבקשה מעלה שאלה משפטית או ציבורית בעלת חשיבות כללית (ר”ע 103/83 חניון חיפה בע”מ נ’ מצת אור (הדר חיפה) בע”מ, פ”ד לב(3) 123 (1982)), או במקרים יוצאי דופן בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין (רע”פ 3667/14 קראדי נ’ מדינת ישראל, בפסקה 8 (1.6.2014); רע”פ 6487/12 דביר נ’ מדינת ישראל, בפסקה 11 (15.7.2013)). מאחר שהבקשה נוגעת לנסיבות הפרטניות בלבד של המבקש ומשהמבקש גם לא טוען כי עניינו מעורר שאלה בעלת חשיבות כללית, אנמק בקצרה מדוע עניינו אינו נמנה על המקרים בהם מתעורר חשש לאי-צדק מהותי או לעיוות דין.

7. בקשה זו עניינה למעשה בחומרת העונש שהושת על המבקש, וכידוע, אין בכך כדי להצדיק מתן רשות ערעור אלא אם מתקיימת סטייה ניכרת ממדיניות הענישה המקובלת או הראויה (ראו למשל רע"פ 6916/16 קרינאוי נ' מדינת ישראל, בפסקה 13 (6.12.2016); רע"פ 4968/14 פייבושנקו נ' מדינת ישראל, בפסקה 8 (17.7.2014)).

העונש שנגזר על המבקש אינו עומד באמת מידה זו (למידת הענישה השווה: רע"פ 3878/05 בנגודי נ' מדינת ישראל (26.5.2005); רע"פ 8013/13 מסעוד נ' מדינת ישראל (18.12.2013); רע"פ 7982/13 שגן נ' מדינת ישראל (6.1.2014)). כמו כן, תכליתו של הליך בקשת רשות ערעור אינו לשמש "מקצה שיפורים" לתוצאות הערעור (רע"פ 7547/18 דולה נ' מדינת ישראל, בפסקה 7 (11.12.2018)).

8. סוף דבר, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, ט' בטבת התשע"ט (17.12.2018).

ש ו פ ט